

Cesta za „hranice”

Danka Šárková

Danka Šárková
Cesta za „hranice“

Copyright © 2014 Danka Šárková

ISBN 978-80-7486-159-8 (ePub)

ISBN 978-80-7486-160-4 (mobi)

ISBN 978-80-7486-161-1 (PDF)

Díky nemoci známe hodnotu zdraví,

díky zlu hodnotu dobra,

díky hladu sytost,

díky únavě odpočinek.

Hérakleitos

JANA

1. kapitola

„Mám to za sebou,“ oddychla si Jana, když za sebou zaklapla dveře ordinace onkologické kliniky. Ta nádherná věta, kterou před chvílí slyšela, jí vehnala slzy do očí.

„Jste zdravá, rakovinové buňky se podařilo zastavit. Po roce ozařování a chemoterapie vám oznamujeme, že jste se vyléčila. Musíte samozřejmě dál chodit na pravidelné prohlídky, ale nebojte se, výsledky jsou negativní,“ oznámil jí ošetřující lékař před minutou.

Stála na chodbě před dveřmi ordinace, kde se jí před chvílí otočil její osud zase trošku k lepšímu.

První cesta vedla na toaletu. Zahlédla se v zrcadle a už neměla ten pocit beznaděje. Konečně viděla v očích jiskru, i když na hlavě jí trčelo doslova pár chlupů. Bylo jí jedno, že jí vypadaly vlasy a že většina oblečení na ní poslední dobou jenom visí.

„Jsem zdravá,“ zašeptala. Škoda že s ní dnes nemohl jít do nemocnice její přítel. Taková zpráva se neříká každý den. Ráno, když se loučili, jí tak krásně políbil a řekl: „Jsi nádherná, úžasná žena. Hlavně jsi silná, za což tě obdivuju. Nezlob se, nemůžu jet s tebou. Jedu dnes do Hradce na služební cestu a máme tam dost důležité firemní jednání. Už delší dobu se snažím s reklamkou prorazit a podepsat exkluzivní smlouvu pro OLIGEN. Pokud to všechno vyjde, vydělá to mojí firmě OLOTE slušné peníze a pak konečně pojedeme na vysněný týden do Říma.“

Věřila svému Robertovi, že udělá dobrý obchod, který jim zaplatí letenky a pobyt v evropské metropoli.

„Mám mu zavolat?“ ptala se v mobilu své nejlepší kamarádky Martiny hned poté, co jí oznámila tu úžasnou novinu, že se vyléčila z rakoviny. Věděla, že nesmí otravovat v době, kdy má Robert pracovní jednání, ale...

„Máš pravdu, řeknu mu to až večer doma. Uvařím nějaké dobré jídlo. Konečně snad zase budu jíst s radostí,“ ukončila hovor.

Večere při svíčkách, dobré jídlo, úžasná zpráva, že je vyléčená a pak si naplánují dovolenou. Takto měla připravený scénář dnešního večera. Bylo sedm hodin a její drahá polovička se objevila ve dveřích.

„Tak jak jsi dopadla v nemocnici?“

Odpověď na sebe nenechala dlouho čekat. Byla šťastná. Kolem deváté hodiny zazvonil jejímu příteli mobil. Slyšela, jak někomu říká, že se uzdravila, a že už bude vše na dobré cestě.

Cesta! Jak dlouho si přála odjet někam za poznáním. Teď už si to konečně může dovolit. Když si vzpomněla na věčnou únavu za poslední rok, padání vlasů a nahybání se nad záchodovou mísou, když vyprazdňovala svůj žaludek, chtělo se jí smát štěstím.

„Konečně si splníme svůj sen, poletíme do Říma,“ řekla Robertovi před usnutím.

V noci se probudila a Robert nikde.

„Kde jsi?“ zavolala do tmy. „Miláčku, jsi v kuchyni?“

I další místnosti společného bytu byly prázdné. Na stole v obýváku ležel dopis a ona ho bezmyšlenkovitě přečetla. Když ho četla podruhé, stále ještě nevěřila jeho textu:

„Milá Jani, jsi silná žena, jsem moc rád, že ses vyléčila, a přeji ti jen to hezké. Pomohl jsem ti v době, kdy jsi nemohla být sama. Už půl roku chodím se svojí asistentkou a dnes, po tak úžasně zprávě, kterou jsi mi oznámila, jsem nabral sílu a rozhodl se od tebe odejít. Hodně štěstí.“

Papír jí upadl na zem. Za ním si sedla na podlahu i ona. Ve svých myšlenkách se vracela do situací v minulém roce. Robert stál u její postele, kde ležela s holou hlavou, totálně vyčerpaná, jen se zbytkem síly, která jí někdy nestačila ani na to, aby sama došla na toaletu. Měl to se mnou těžké a vydržel, pomyslela si.

„Takže teď už jsem sama?“ zašeptala do ticha a tmy jejich bytu.

Ne, ten sen jí nikdo nevezme. Běžela do ložnice, otevřela skříň a vyndala cestovní kufr. Do něj začala házet oblečení, které si v poslední době koupila. Bylo o dvě čísla menší než to, co viselo na ramínkách, na která rok nesáhla. Je hubená, má málo vlasů, ale je zdravá! Alespoň teď je zdravá. Během několika minut měla zabaleno. Do příručního zavazadla si hodila taštičku se šmkami, druhou kreditní kartu a doklady. Cítila stejný pocit euforie jako ráno při odchodu z ordinace. Jede! Hned teď... určitě něco poletí. Mobilem si zavolala taxíka.

„Kam pojedete?“ ptala se operátorka.

„Do Říma... Tedy vlastně na letiště Václava Havla,“ opravila se.

„Za tři minuty budete mít před domem bílý Mercedes a odveze vás na letiště,“ oznámila operátorka a zavěsila.

Určitě bude nějaké místo v letadle volné, vždyť do Říma létá několik linek denně.

Přežila rakovinu! Cesta do Říma je proti tomu nic.

2. kapitola

Měla pár minut na to, aby si vzala nejnnutnější věci, zamkla byt a odjela.

„Teď nebo nikdy,“ vykřikla nahlas a věděla, že si tím dodává odvalu.

Ještě můžeš couvnout, taxík odjede a ty zůstaneš doma. V těch přišerných zdech, kde jsi byla zavřená během nemoci, se uzamkneš na další hodiny, dny, měsíce, slyšela svůj vnitřní hlas, který ji nahlodával, aby svoje rozhodnutí ještě zvážila.

Kufř na kolečkách bylo třeba zavřít na zip a bezpečnostně ho opatřit malým zámečkem s číselným kódem.

„Udělej to,“ slyšela tu druhou ženu uvnitř sebe. „Jak dlouho jsi nikde nebyla?“

Vykoukla z okna. Na ulici stál připravený taxík a jeho řidič čekal na rito. Zřejmě byl rád, že dostal kšeft, kdy veze pasažéra až na letiště. Je to cirka třicet kilometrů. O čem si s ním bude povídat? Blesklo jí hlavou. Určitě neměla náladu se s někým bavit. Dnešní noc jí vzala veškerou energii a neměla sílu na to, aby otevřela pusku a začala vydávat hlásky, slova a věty.

Proběhla kuchyní, vytáhla ze zástrček všechny kabely a plynový kotel nastavila na minimum. S kabelkou a malým kufrem na kolečkách, který snad nebude muset dát do zavazadlového prostoru, se ocitla na chodbě před svým bytem o rozloze 2+1. Splácí ho ona, i když byl společný. Má na něj hypotéku. Robert až doteď platil vše ostatní. Neměla by přece jen trochu zvážit svoje náhlé rozhodnutí?

„Ne, v žádném případě,“ zadunělo jí v hlavě.

Zamkla byt a vykročila na chodník.

„Takže na letiště?“ zeptal se sympatický taxikář. Vzal jí z ruky kufř, a než se vzpamatovala, zabouchl páté dveře u auta. Těch pár kousků oblečení, které bezmyšlenkovitě naházela do malého zavazadla, bylo připraveno vyjet vstříc novému dobrodružství.

Usmál se na ni a vzhledem k jejímu zmatenému výrazu raději oběhl auto a zdvořile jí otevřel dveře spolujezdce. „Tak nastupovat, mladá paní.“

Jedna noha se objevila v autě i s lodičkou na nízkém podpatku a poté si doslova kecla do koženého polstrovaného křesla. Nakonec dostala do auta i druhou nohu.

„Takže terminál dvě? Jedete někam v rámci Evropské unie, že? Nebo cestujete někam dál?“

„Do Říma, letím do Říma. Takže Schengen. Děkuji.“

Víc z ní chudák nevyrazil. Vlastně ano – jediné slovíčko. Při placení mu řekla: „Děkuji.“

Nechala mu třicet korun od cesty a on jí za to pomohl s kufrem. Dokonce z něho vytáhl rukojeť a tu jí vložil do ruky. Stála před vchodem a koukala na osvícenou halu letiště. Byly čtyři hodiny ráno, počasí jí jasně dávalo impuls, že se má jít schovat dovnitř a nestát v mrholení a větru.

„Šťastnou cestu,“ rozloučil se muž a zmizel za další svojí obživou.

Vešla do haly a vydala se směrem k informacím. Bagáž v podobě lehkého kufříku táhla za sebou. Nikomu nevadil randál, který způsobovala nepromazaná kolečka. Všichni takhle na letišti vypadají. Mají tašku přes rameno a jedno nebo víc příručních zavazadel. Jana nebyla nijak nápadná.

„Co pro vás mohu udělat? Mluvíte česky?“ mile se jí zeptala slečna v modrém kostýmku, bílé košili a s červeným šátkem na krku. Jana se jí podívala do očí a měla pocit, že jí chce opravdu pomoci. Pravděpodobně byla ještě v šoku ze dvou informací, které jí v předchozích dvaceti hodinách potkaly.

„Dobrý den, myslíte, že bych mohla sehnat volnou letenku na dnešek do Říma?“ zašeptala. „Potřebuju se co nejrychleji dostat ke svému známým a nemám žádnou rezervaci,“ zalhala.

„Zjistím vám to u leteckých společností, posaďte se a za chvíli vás zavolám.“

„Můžu si dojít někam na kafe? Chce se mi příšerně spát a myslím, že bez dávky kofeinu nejsem schopná dál pokračovat,“ oznámila jí poloviční pravdu. O spánku nemohla být řeč, ale šálkem teplé tekutiny by teď opravdu nepohrdla.

Milá paní poslala Janu do nejbližší kavárny, kde si bude moci v klidu posedět. Chtěla si posedět! Byla ze všeho příšerně unavená.

Vypila snad nejdražší nealkoholický nápoj ve svém životě a s úsměvem na rtech si řekla, že kafe za sto dvacet korun je maličkost. Finanční částka ji zdaleka nerozhodila tolik, jako jí dnes dokázal Robert totálně obrátit život.

Přišourala se k okénku, kde na ni čekala pracovnice informací, aby jí oznámila, jak se bude odvíjet její následující život. *Naštěstí život*, slyšela svůj vnitřní hlas.

Vždyť už tady vůbec nemusela být. Zákeřná rakovina za dobu jejího léčení pokořila několik jejích spolupacientek. Namísto toho, aby se jednoho dne mohly odebrat se zavazadlem na letiště a vydat se na neznámou cestu, osud je poslal úplně jiným směrem, na úplně jinou cestu, kde to ještě nikdo nezná a nikdo nemůže říct, co tam viděl, zažil a koho tam potkal.

„Fuj,“ řekla nahlas. K tomu dodala: „Ticho!“

Kolemjdoucí se na ni podívali jako na blázna, ale jen ona věděla, že si musí ulevit nahlas, aby se nedostala do deprese, na kterou by měla nárok. Někdy pomáhá od srdce zařvat pár slov do prostoru mnohem víc, než prášek na uklidnění. Dřív to nevěděla a možná i díky tomu jí našli lékaři nádor na vaječnících a při operaci i v děloze. Museli jí vzít vše. Trápila se, že nebude mít nikdy děti. Brečela, nespala, nenáviděla se za to tak, že jí po první operaci našli v těle další tumory. Přesto nepodlehla, ale chvíli jí trvalo, než se naučila žít a myslet podle scénáře tady a teď.

Děti mít nebudu, partner mi zdrhnul, ale žiju, pomyslela si.

„Jak to vypadá?“ zeptala se hned, jakmile odložila na pult svoji kabelku, ze které byla ochotná vytáhnout nejenom pas, ale i bankovní kartu, aby mohla zaplatit.

„Tady u mě si letenku koupit nemůžete, musíte přímo na okénko letecké společnosti, ale mám pro vás nemilou zprávu. Do Říma je volná letenka až zítra večer kolem jedenácté. Měla jste se nejprve informovat

telefonicky. Bydlíte v Praze, že? Můžete si letenku zaplatit u okénka ČSA, ale doporučuji vám ještě sjet domů a odpočinout si.“

„Domů?“ podívala se na přepážkovou pracovníci pohledem nechápajícího blbce. „Proč mám jet domů?“

„Promiňte, nechtěla jsem se vás dotknout.“

„Zjistěte mi, kam mi letí nejbližší letadlo, kde je volno a kam můžu okamžitě zmizet!“ vyhrkla spontánně.

„Prosím?“

„Myslím to vážně. Mám pět tisíc na letenku a chci zůstat v Evropě,“ vysvětlila Jana a pocítila slzy v očích.

Teď nebo nikdy. Pokud teď nezmizí, začne pracovat rozum a už neodjede. Nikdy a nikam. Bude se trápit a šířat Robertovým odchodem, propadne depresím, a kdo ví... třeba bych zase skončila na stole řezníkům doktorům.

„Nemusí to být Evropská unie, musím vypadnout. Chápete?“

Nechápala.

„Vždyť jste chtěla ke známým do Říma?“

„Už nechci!“

Rozhlížela se po letištní hale. Chtěla ji okamžitě opustit. Přála si projít kontrolou, turnikety a stanout na palubě letadla. Potřebovala to udělat co nejrychleji, aby si nerozmyslela svoje náhlé chování. Přála si stát alespoň před číslem vchodu, kde se má nalodit, a chtěla vědět, že za dvacet minut se vznese nad naši metropoli. Potřebovala se předtím stavit v malé parfumerii a udělat si radost v podobě malého parfému značky Wanted od její milované Heleny Rubinstein. Chtěla si koupit na cestu několik českých časopisů, jelikož nechala všechny knížky doma v knihovně. Nestihla si je zabalit během těch několika minut, které na to měla.

„Istanbul. Nejbližší volná letenka je do Istanbulu. Můžete mít last minut letenku za cenu tisíc tři sta korun. Odlet je v 8.12. Opravdu chcete letět?“ ptala se zmateně paní v kostýmku.

Kývla bez jediného slova.

„Letenku koupíte u okénka Turkish Airlines, odlet je z terminálu číslo jedna. Tady je pouze schengenský prostor,“ vysvětlila jí a čekala na odpověď.

„Beru,“ vyjádřila se jasně a vydala se k okénku letecké společnosti, aby si koupila příslib cesty do jiného světa. Šla si zaplatit vstupenku, která jí má v následujících dnech pomoci zdolat stres a splín, který by ve stěnách malého bytu pohltil každičkou část jejího těla a zahryznul by se tak pevně, že by se zase mohl zůstat pást v jejím těle jako ten příšerný parazit, který už to na ni párkrát zkusil. Její vstupenka je o naději, o síle, o nových kontaktech, možná jde o vstupenku do ráje. Do ráje, který je stále na naší zeměkouli, na našem povrchu zemském! Na ten ráj, který je mimo, který není na zemi, má ještě roky čas. Tam se vydá, až to bude bezpodmínečně nutné, až zjistí, že tady na zemi už nemá místo. Jenže to není dnes, nebude to ani zítra, ani pozítří!

Na obličeji vykouzila úsměv a přidala do kroku. Kufr za ní vydával neuvěřitelné zvuky a občas nadskočil, protože k okénku pro rezervovanou letenku chvílemi možná letěla.

3. kapitola

Jana prošla celní kontrolou a v ruce držela jen palubní vstupenku. Tmavě vínovou kabelku měla přes rameno. V ní se schovávala malá lahvička jejího oblíbeného parfému, který si koupila. Do nalodění zbývalo třicet minut. Bylo sedm hodin ráno, pátek, září.

Zvedla mobil a zavolala kamarádce Květě.

„Co se děje takhle po ránu?“

„Prosím tě, jsem na letišti, za chvíli mizím. Chci, abys věděla, že jsem v pořádku.“

„To je dobře, že jste se s Robertem takhle rychle rozhodli. To ti přeji.“

„Ono je to trošku jinak...“

Během několika minut se jí snažila vylíčit vše, co se stalo za posledních několik hodin. Květa ji nepřerušovala, poslouchala ji a občas jen polkla.

„Máš dost peněz na účtu? Co tam budeš dělat? Jak to vysvětlíš v práci? Děláš sice na živnost'ák a podle toho, jak se ti to hodí, ale nějaké peníze ti to vydělávalo i v době, kdy jsi byla nemocná,“ bála se o ni.

„Peníze mi do začátku stačí. Pracovat můžu kdekoliv, jelikož k tomu potřebuju jen počítač a v něm pár grafických programů, abych mohla obstarávat webové stránky klientům... No a občas napíšu nějaký ten článkeček. Já opravdu nevím, jak dlouho chci být pryč, ale doma být nemůžu. Mámě zavolám až z Istanbulu, protože by mi udělala z hlavy pátrací balón a to nechci. Bude to tak lepší.“

Květa se s Janou rozloučila, popřála jí šťastný let a zavěsila.

Teď už jsem sama, znovu si uvědomila Jana. Strach si nedokázala připustit. Nesměl k ní!

V letadle padla na sedačku a okamžitě usnula, Připadala si, jako kdyby ji ovládlo bezvědomí a odneslo její tělo někam pryč, aby necítilo vůbec nic. Povedlo se a Jana se probrala až v okamžiku, kdy nad ní stála letuška a tiše k ní mluvila: „Mladá paní, musíte se připoutat, budeme přistávat.“

Nervózně pohnula hlavou směrem do uličky a snažila se zkoncentrovat svoje tělo natolik, aby pochopilo, že je přítomné v dopravním prostředku, a co víc, že během několika minut se bude procházet po ulici ve městě, které vůbec nezná.

„Promiňte, asi jsem usnula tak tvrdě, že jsem prospala celý let. To už uplynuly dvě hodiny?“

„Skoro. Jen se zapněte tady pásem. Momentálně jsme začali klesat a během dvaceti minut přistaneme na letišti v Istanbulu.“

Koukala se divně na tu ženu před ní. Byla krásná, měla výrazně nalíčené oči a na rtech rudou rtěnku. Mluvila česky, což jí přišlo divné, když letěla s tureckou společností. Pravděpodobně mají společnosti mezi sebou nějaké smlouvy nebo je ta žena vdaná za Turka a žije už roky s muslimským mužem. Jenže to by měla být zahalená? Kdo ví? Možná ne, Turecko nenařizuje ženám, aby byly zahalené, dokonce jim to možná zákon zakazuje. V hlavě jí najednou začaly lítat úplně jiné myšlenky než ty, které se jí usadily v hlavě před odletem.

Stála v letištní hale a rozhlížela se kolem sebe. Veliké letiště, které spojovalo Evropu s Asií, jí hned po pěti minutách ukázalo, že pokud si myslí, že naše Česká republika je něco extra, je na omylu. Všude kolem ní procházely ženy v burkách, zbytek žen měl na sobě jen šátek a ten jim zahaloval vlasy. Tento doplněk oblečení byl krásný, většinou hedvábný, někdy vyšíváný a byl součástí normálního oděvu. I když, jak se to vezme normálního. Mladé dívky měly na sobě džíny, ale k tomu dlouhou tuniku až ke krku. Žádný výstřih, žádné rozepnuté knoflíčky až do pasu. Vše decentní a umírněné.

Vedle ní prošel muž, za ním šla žena v černé burce a za ruce držela dvě děti, které řvaly na celou halu. Oba rodiče dělali, že se nic neděje. Všichni čtyři pospíchali na letadlo, které se mělo za krátkou dobu odlepit od země a nabrat směr tam k nim do Iráku. Kousek od ní seděl muž v turbanu a vedle něho stála žena v květovaných šatech a v kožíšku. Nepatřili k sobě, ani nemohli. Jeden z nich letí na východ a druhý na západ. Potkali se jen na chvíli, možná se pozdravili. Nic víc.

Objednala si taxi.

„Kam vás mám odvézt?“ ptal se tmavší muž s očima jako uhel lámanou angličtinou.

„Potřebuji někam do centra. Někam, kde najdu restaurace, hotely a obchody,“ odpověděla Jana a nasedla.

„To... to potřebovat na Taksimské náměstí. Pojedeme?“

Jeli podél Bosporského průplavu a ona se zájmem pozorovala ruch, který se odehrával kolem ní. Jestli je Praha rušným městem, tak neví, co je Istanbul. Tohle patnáctimilionové město se rozprostírá jak na evropské, tak na asijské pevnině. Ulice jsou zde běžně šestiproudové a hluk je tady jako na magistrále při největším odpoledním provozu. Na plážích, které lemují průplav, seděly skupinky lidí. Některé ženy byly v černém, muži pokuřovali vodní dýmky a kolem nich pobíhaly děti.

„Dnes je svátek. Hodně lidí z východu přijelo do Istanbulu, aby se pomodlili v Sultan Ahmed, v Modré mešitě. Něco jsou místní a zbytek je z okolních zemí.

„Aha,“ polkla a zadívala se směrem k oceánu, kde na písčitých plochách celé rodiny grilovaly maso, popíjely čaj a vesele klábosily v odpočinkovém rytmu.

„Vystupovat,“ řekl taxikář a Jana po zaplacení malé částky vypadla z vozu a málem přistála pod rikšou, který na dřevěném podnose vezl nakrájené okurky a na celou ulici řval turecky, aby si je někdo koupil. Pomalu neměla kam šlápnout, jak bylo náměstí plné lidí. Všude se valily davy, všude na ni koukaly z výloh poslední modely kožichů a z místních kaváren na ni civěli muži.

Sedla si na zahrádku jedné taverny. Počasí docela ušlo. Určitě se snažilo víc než u nás v Praze. Blížila se doba oběda, sluníčko se na nebi snažilo alespoň trochu navodit pohodu a Jana ze sebe shodila podzimní bundu a zůstala jen v tmavě vínové mikině. Vzala do pravé ruky svůj culík, kde měla stažených svých několik tmavých chlupů, které byly jako chmýří díky věčnému ozařování a chemoterapii a druhou rukou si je vyprostila z černé gumičky. Dostala konečně hlad a chuť na něco dobrého.

Pořádně nevěděla, co si objednala, protože turečtina nepatřila k jejím oblíbeným jazykům. Na talíři se jí objevil adama kebab se

zeleninovým salátem a po hlavním jídle jí přinesl číšník v dlouhé černé zástěře se žlutými prsty od nikotinu moučník, který byl balzámem na její pocuchané nervy.

„To je asure, nejlepší turecký slavnostní dezert,“ snažil se jí vysvětlit prodávající. Moučník byl ozdoben granátovým jablkem a jeho chuť ji opravdu postavila na nohy. Když jí k němu donesl v malé skleničce sladkou, silnou černou kávu, měla pocit, že má přísun cukru vyčerpaný na týden dopředu.

„Dnes je svátek. Musíte jíst jako ve svátek,“ dodal.

Já mám taky co slavit, pomyslela si v duchu a objednala si ještě jednu asure, tentokrát s piniovými ořechy, pistáciemi a fíky.

Měla pocit, že prožila kulinářský orgasmus. Jestli někdy prožije i ten opravdový v náručí muže, si teď nedokázala představit. Stačil jí ten z vynikajícího moučníku.

Lahodný pokrm ji natolik uspokojil a nasýtil všechny buňky v těle, že ji mozek nějakou dobu odmítal upozornit na to, že je v cizím městě, kde nikoho nezná a kde se pořádně nedomluví.

„Dáte si ještě něco?“ zeptal se milý muž se zástěrou, kterému pravděpodobně restaurace nebo spíše bistro patřilo.

Probrala se ze snění a mile odmítla jakýkoliv další pokrm. Musím se někde ubytovat, potřebuju se osprchovat a také bych ráda někam zaparkovala kufr na kolečkách, kde mám uložené všechny své věci, které budu v následujících dnech potřebovat, pomyslela si. Při pohledu na zavazadlo se jí pohnuly koutky rtů do úsměvu značícího pozitivní nadhled nad situací, která nastala.

Zvládla jsi rakovinu, zvládneš všechno! Slyšela svůj vnitřní hlas.

Nezbylo nic jiného než zaplatit a vykročit směrem k budoucnosti. Táhla za sebou skřípající kufřík a po třech stech metrech zastavila před malým hotýlkem, který nabízel dlouhodobé ubytování. Tři hvězdy na Turecko není moc, pomyslela si.

„Dobrý den,“ vítal ji muž za stolem v recepci.

Za dvacet minut už stála ve sprše malého pokojíku a smývala ze sebe vše, co ji potkalo za posledních několik hodin. Určitě existují lidé, kteří neprožijí za celý život to, co ona zvládla za poslední den. Lila si

šampon a kondicionér na svých pár chlupů na hlavě a při foukání fénem se snažila vykouzlit dokonalou kadeřnickou kreaci, která měla zkrášlit její unavený obličej.

Musím... musím se nakopnout a zase žít jako dřív, přikazovala si.

Sakra, odkud slyší to pronikavé zvonění telefonu? Vyběhla z koupelny a hledala ten zpropadený výdobytek naší doby. Černá věčička se schovala vedle lampičky, pod množstvím prospektů, které tam vyházela těsně předtím, než odešla zahájit svoji osobní hygienu.

Robert! Volal Robert!

Nezvedla to. Vysílením si lehla do postele a po několika minutách upadla do zaslouženého spánku. Jejího životního partnera naštěstí neopustilo svědomí a znovu ji neprozváněl. Už je pozdě na to, aby se chtěl omluvit za to, co udělal. Je pozdě! Vymazala jeho číslo a zakázala mu přístup na její mobil.

Probudila se až druhý den ve čtyři ráno. Vůbec to nechápala, spala čtrnáct hodin. Další čtyři hodiny si rovnala myšlenky v hlavě. Šlo to těžce. Sbírala sílu k tomu, aby vše oznámila rodičům.

„Ahoj, mami,“ pípala tiše do mobilu, jakmile se na druhé straně ozvala žena, která jí kdysi dala život. Ten život, který měla v poslední době tolik ohrožený.

„Volal mi Robert, prý mu nereaguješ na smsky a nebereš telefon. Děje se něco?“

„Rozešli jsme se. Jakmile zjistil, že jsem zdravá, odešel ode mě,“ snažila se Jana sevřeným hlasem říct novinu, která ji zaskočila možná víc než před rokem informace o rakovině.

„To je idiot,“ upřímně zařvala máti. „Sbal se a přijed' k nám. Tady ti bude dobře. Jsi určitě ještě slabá a potřebuješ, aby ti někdo pomohl. Když se ten chlap zachoval jako prase, postaráme se o tebe s taťkou. Uvařím nějaký dobrý oběd a uděláme si fajn odpoledne.“

„Mami, to asi nepůjde. Jsem v Istanbulu, v Turecku.“

Na druhé straně slyšela jen polknutí a pak dlouhé ticho.

„Mami, jsem v Istanbulu, musela jsem pryč z bytu, domu, města, prostě vypadnout. Chápeš?“

Nechápala.